

מוחאת כפיים

ה. רובינשטיין הפעם: קו המימוש

ביז היוזרות

הקור באירופה היה מקפיא. שלג לבן מילא את האופק. קפאתי מקור, למרות שהייתי עטופה במעיל צמר, כפפות וצעף. ההסרטה היתה ברחוב אירופאי מלפני ארבעים שנה, בנינים מעוטרים בחיטובים עתיקים, חנויות שנראו לקוחות מגליות מצוירות (זוכרות את ה'חיפושיות', מכוניות קטנות עם פינות מעוגלות שנסעו בארץ לפני ארבעים שנה? פגשתי רבות מהן במהלך ימי הצילום). הכל היה נראה עתיק כל כך, כאילו קפא לו הזמן.

רעדתי כולי. הרמתי טלפון היסטורי לשותפה שלי בארץ. דיברתי הדמעות

הייתי זקוקה לאשה מקומית שמכירה את השפה והשטח שתארגן את ימי הצילום. טינה, אשה קטנה ונמרצת, פיקדה על ההפקה הטכנית ביעילות רבה. אירגנה את מקומות הצילום, תיאמה עם המשטרה וסגרה את הרחוב בו הסרטנו (שתי ניידות משטרה וחמישה שוטרים עמדו בפנית הרחוב ועצרו את התנועה...) טינה התרצצה ממקום למקום, דואגת לאחרון הפרטים. היא העמידה ארבעה קרוואנים מחוממים ברחוב, כשבכל קרוואן היה חדר ציוד שלם. באחד מהם נערכו חזרות אחרונות, בשני היו תלויות תלבושות מגוונות בקפידה ותופרות ישבו ליד מכונת תפירה, מוכנות לכל תיקון שיתבקש. הסתובבתי בשטח, מתבוננת איך העלילה שנכתבה במשך שנה, קורמת לה עור וגידים. עם טינה תיקשרתי באנגלית. היה ברור לי שהיא גויה מקומית ואם לא שנוקקתי לעזרה הטכנית שלה בשטח, לא הייתי חוננת את הגויה הזו אפילו במבט.

באחד הימים יצאנו ליום צילום מורכב. סגרנו שטח אווירי והעלינו כדור פורח לאוויר. הרוחות היו עזות. במצב רגיל מטיסים כדור פורח רק בקיץ. המתח היה אדיר, להטיס אנשים בכדור פורח במזג אוויר כזה, זה סיכון גדול מאד. מצלמות רחף ורחפנים מוקמו בכל כיוון אפשרי והחלו להסריט. הכדור התרומם וטיפס לגובה אדיר, המראה היה מרהיב. כשלתפאע אזעקה ניסרה את השקט, צופרים החלו ליילל... התברר שהכדור פגע ברדאר ריגול של הצבא המקומי! בזה אחר זה החלו להגיע רכבי צבא ומשטרות כשהם מחפשים את המחבלים/האויבים, כלומר: אותנו!

רעדתי כולי. הרמתי טלפון היסטורי לשותפה שלי בארץ. דיברתי איתה מתוך הדמעות. אמרתי לה שאני משותקת מפחד, שאני רועדת מה יקרה כאן ומה יהיה אם יעצרו אותי פה, בארץ זרה, ו... מה עושים עכשיו? "לא תדאגי, למה ככה מדברת?" פנתה אלי טינה בעברית. "הכל מסתדרת, לא בוכה". הסתכלתי עליה בהלם. איך היא מבינה עברית? "אני יהודיה", היא אמרה. "גרתי בישראל שנה, לא טוף, לא מסתדר, חוזרת פה, יש אותי גם בן ובת פה", היא הוסיפה. "אומרת לך הכל מסתדרת..." ואכן, הצבא עזב את המקום וההסרטה הסתיימה בשלום.

הימים הבאים היו עמוסים מאד, עבדנו משעת בוקר מוקדמת ועד השעות המאוחרות של הלילה. מדי פעם ישבה איתי טינה לצפות בצילומים. היא התרגשה מהעוצמה של אנה, אמא יהודיה שהתמודדה בעוז רוח גם כשהשתמשו בבת שלה בתור נשק נגדה והפגינה תעצומות גם כשהביט השליו והתמים שלה הפך להיות מקום מסוכן עבורה. יום אחד ראיתי אותה צופה באנה ומורידה דמעות. "ככה זה אמא יהודיה", היא אמרה לי.

מועד הטיסה שלי הביתה התקרב. נפרדתי לשלום מכולן. ביום שישי בבוקר אני מקבלת טלפון. על הצג: שיחה מחו"ל. זו טינה! "רוצה לדעת מתי שבת, גם אני רוצה מדליקה נרות. גם טינה רוצה אמא יהודיה!"

זה היה רגע מרגש. המשכנו לשמור על קשר עוד כמה שבועות, מנסה לחמם את הלב היהודי הקפוא, עד שהקשר נחלש וניתק. אין לי מושג מה קורה היום עם טינה. מתפללת בשבילה שהיא ממשיכה להיות אמא יהודיה, ולשמור עוד הרבה שבתות. מפעם לפעם היא צפה מולי. אחת שלגמרי לא שייכת לקהל היעד הטבעי של התוכנית שלנו ויחד עם זה, הסיפור דיבר אליה עמוק כל כך, טלטל אותה והדליק בה משהו. מזכירה לי איזו עוצמה יש לסיפור ומה גודל השליחות בלהעביר מסר יהודי אמיתי, מעצים ונותן כח!

תנו לי יד

הדומיננטיות (זו שבה אנו כותבים) היא היד המשקפת את ההווה, ואילו היד השנייה - מראה על העבר. תוכלנה לראות בידיים שלכן שינויים בין הידיים - בקווים, בצורת התנוחה של האצבעות ואפילו בצבע העור, שינויים אלו נגרמים בעקבות מאורעות החיים או תכונות שעבדתן עליהן.

הסתכלתי על היד הדומיננטית, היד המלמדת על ההווה של לאה, ולא האמנתי! אני רואה ביד שלה קו מימוש יפה במיוחד! (קו המימוש הוא הקו המלמד על תחושת סיפוק ומשמעות פנימית. לאדם שמרגיש מרוצה מעצמו בבית/בעבודה או בכל עשייה אחרת יהיה קו מימוש יפה.)

מסתכלת על היד של העבר, כן גם שם מצויר קו מימוש, אבל הרבה פחות יפה ועמוק מהקו בהווה.

בעבר, כך סיפרו לי החברות, היתה לאה אשה רבת פעלים. היתה מחנכת בסמינר, מסרה הרצאות בחינוך ילדים, והיתה דמות מוכרת ונערצת.

ובכל אופן, דווקא ביד ההווה בולטת תחושה של משמעות וחיבור פנימי לעשייה שלה. העשייה שלה? להזכיר, היא שוכבת במיטה, לא יכולה לזוז ואפילו לא לדבר... אני מספרת ללאה ולכל הנוכחות את ההתפעלות שלי ושואלת אותה: איך זה יכול להיות??? הבת שלה עונה במקומה: אני אגיד לך את מה שאמא אמרה לנו כשהיא עוד יכלה לדבר, אספר לך מה אמא כתבה לנו כשהיא עוד יכלה לכתוב. אמא אמרה שהעשייה הכי יפה כאן בעולם היא לעשות מה שה' רוצה שנעשה! ודווקא מתוך החדלון וחוסר העשייה התחזקו בה האמונה והחיבור לבורא עולם. היא מרגישה משמעות מיוחדת במצב הנוכחי, באי העשייה המוחלט הזה, כי זה מה שה' רוצה שהיא תעשה עכשיו!!!

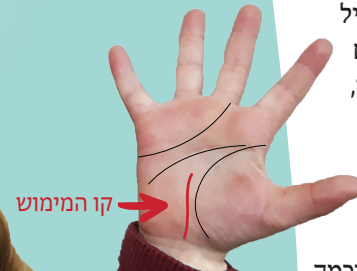
אלו לא היו משפטים יפים שהיא מסרה בהרצאה לאמהות מרותקות וזה לא היה שיעור יהדות לבנות הסמינר, זאת היתה היד שלה שסיפרה בלי הסתרות על משמעות החיים האמיתית של האשה הגיבורה הזו.

קו המימוש

קו המימוש הוא הקו המלמד על תחושת סיפוק, הערכה עצמית ומשמעות פנימית. ככל שקו המימוש עמוק ויפה יותר כך האדם חש משמעות רבה בעשייה שלו. כמו בכל קווי היד - קו המימוש ביד הדומיננטית מתייחס להווה בעוד קו המימוש ביד השנייה מתייחס אל העבר.

קו המימוש יוצא משורש כף היד ועולה לכיוון האמה. לעיתים קו המימוש יתחיל גבוה יותר במרכז כף היד. בכל כף יד אנו רואים שלושה קווים מרכזיים (רוחביים או עם נטיה אלכסונית) אליהם נתייחס בהמשך. קו המימוש הוא לא אחד מאלו, אלא הוא קו שעולה מלמטה כלפי מעלה.

קו המימוש הוא אחד הקווים היחידים ביד שניתן לתארוך, כלומר אפשר לראות בו תאריכים ושנים מלאי משמעות מהעבר, לעומת שנים ותקופות של חוסר סיפוק עצמי. זה לא משנה במה את עובדת, כי ראיתי כבר כף יד של מנהלת בנק שכמעט לא היה מצויר לה קו מימוש והרגישה ממש חסרת ערך, וכמה יפה לראות יד של עקרת בית (ראיתי כזאת לא אחת ולא שתיים!) שחשה שליחות מיוחדת בגידול הילדים. במילים אחרות - קו המימוש לא מספר במה את עובדת או מה גובה התלוש, אלא הקו מספר איך את מרגישה ביחס לעשייה שלך.

קו המימוש